

Egy szokatlan barátság története

AZ
UNIVERZUM
ÉS

ALEX WOODS

GAVIN EXTENCE

Mont Blanc
válogatás

Alex Woods jól
tudja, hogy nem éppen
átlagosan kezdődött az élete.

Azt is sejti, hogy egy érzékfeletti
képességekkel megáldott leányanya, az
édesanyja, nem teszi rokonszenvéssé az iskola
rémei előtt.

Tudja továbbá, hogy az életben a legképtelenebb dolgok
megtörténhetnek – a fejét elcsúfító forradás tanúskodik erről.

Azt azonban ő sem látta előre, hogy a mogorva, megözvegyült
remetével, Mr. Petersonnal való ismeretsége barátság lesz. Az idős
férfi arra tanítja, hogy az életben egyetlen nagy dobásunk van, és
hogy ezért jól, a lehető legjobban kell dönteni.

Így hát, amikor a tizenhét éves Alexet Doverben megállítják
a vámtisztviselők 113 gramm marihuánával a kocsija
kesztyűtartójában, meg egy urnával az utasülésen, miközben az
egész ország felbolydult miatta, halálosan biztos abban, hogy jól
döntött.

Gavin Extence 1982-ben született, és egy érdekes nevű angliai faluban, Swinesheadben (Disznófő) nevelkedett. Öt és tizenegy éves kora között rövid, ám sikeres pályát futott be sakkjátékosként. Több országos versenyen lett bajnok. Moszkvában és Szentpétervárott fiatal orosz titánokkal mérte össze tudását.

Jelenleg Sheffieldben él feleségével, kislányával és macskájával, és második regényén dolgozik. Ha épp nem ír, szeret főzni, az asztrológiában is jártasságot szerzett, és gyakran látogat el az Alton Towers tematikus parkba.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.alexwoodsbook.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

Mont Blanc
válogatás

„Sötét és szokatlan történet, amelynek hőse az irodalmi óriást,
Kurt Vonnegutot idézi fel.”
New York Post

„Az író remekül tartja egyensúlyban a fényt és a sötétséget, a
könnyeket és a nevetést.”
Publisher's Weekly

„Elgondolkodtató és szívhez szóló történet. Gavin Extence
felvillantja korunk egyik legsötétebb és legnehezebb
problémáját.” Sunday Express

„Alexben megvan a képesség és az erő, hogy folytassa az életét
onnan, ahol bárki más feladná. Gondolatai most is ott cikáznak
a fejében. A találkozás élménye ezzel a különleges fiúval
örökre szól.”
Amazon

GAVIN EXTENCE

AZ
UNIVERZUM
ÉS
ALEX WOODS

— részlet —

ENTENDER

Végül Dovernél állítottak meg, amikor megpróbáltam visszajutni az országba. Félig-meddig számítottam erre, mégis valamiféle sokkot kaptam, amikor a korlát nem emelkedett fel a kocsi előtt. Furcsa, hogy összegabalyodhatnak bizonyos dolgok. Mivel idáig baj nélkül eljutottam, már arra gondoltam, hogy talán hazamehetek, és nem tartóztatnak fel. Jó lett volna mindent elmagyaráznom anyámnak. Tudják, még mielőtt bárki közbeavatkozna.

Hajnali egy volt, és esett. Abba a sávba hajtottam Mr. Peterson autójával, amelyet azoknak tartanak fent, akiknek nincs elvámolnivalójuk. Egyetlen vámtiszt búslakodott itt a bódéjában. Állát két kezében nyugtatva a könyökére nehezedett. Zömök felépítése ellenére félő volt, hogy úgy összeroskad a teste, ahogy egy zsák krumpli hull a földre. Elvégre is dögunalmas éjszakai műszak volt ez alkonyattól pirkadatig. Néhány szívdobbanás tartamáig úgy tűnt, a vámtisztnek arra sincs elég ereje, hogy a szemgolyóját elfordítsa a papírjaim átvizsgálásához. Hanem ez a pillanat elszállt. A fickó tekintete végigsiklott a papíron, és a szeme elkerekedett. Intett, hogy várjak, és gyors, izgatott tárgyalásba bocsátkozott

az URH adóvevőjén. Ez volt az a pillanat, amikor már tudtam, hogy minden hiába. Később értesültem arról, hogy a fényképemet Aberdeentől Plymouthig valamennyi nagyobb kikötőben közzétették. Ezzel és anyámnak a tévében hozzám intézett nyilvános felszólításával szikrányi esélyem sem maradt.

A következő emlékem meglehetősen kusza és különös, de azért megpróbálom legjobb tudásom szerint leírni önöknek.

Abban a pillanatban, amikor kinyílt a bódé oldalsó ajtaja, egy egész rényi orgona illata öntötte el érzéseimet. Csak úgy, a semmiből. Nyomban tudtam, rettentően kell koncentrálnom, hogy megmaradjak a jelenben. Így, visszatekintve elmondhatom, hogy egy ehhez hasonló közbiztonsági riasztásban volt. Vegyük hozzá, hogy napok óta nem aludtam ki magam, és a kialvatlanság mindig is előkelő helyen szerepelt a rohamhoz vezető okok között. A stressz mellett.

Egyenesen magam elé néztem és koncentráltam. Az ide-oda mozgó ablaktörlőre szegeztem a tekintetem, és megpróbáltam számolni a lélegzetvételeimet, de mire az ötödikhez értem, rájöttem, hogy ennyi nem lesz elég. Minden lelassult és homályossá vált. Nem volt más választásom, maximális hangerőre állítottam a CD-lejátszót. A kocsit elárasztotta Händel *Messiasa*: a Hallelujakórus, elég hangosan ahhoz, hogy a kipufogócső hörögve kiműljön. Semmi szándékom nem volt vele, vagy ilyesmi. Úgy értem, ha lett volna időm felkészülni rá, valami egyszerűbb, nyugodtabb és halkabb zeneművet választok: Chopin-noktürnöket vagy talán egy Bach-csellószvitet. De Zürichtől idáig jócskán a végére jutottam Mr. Peterson CD-gyűjteményének. Így történhetett, hogy ebben a pillanatban épp Händel *Messiasának* ezt a részletét hallgattam, mintegy a Sors furcsa tréfájából. Mondanom sem kell, nem vált javamra: a vámtiszt rendőrségnek szóló jelentésében részletesen beszámolt arról, hogy hosszan ellenálltam a letartóztatásomnak,

és csak ültem ott, „az éjszakába bámulva, teljes erővel bömböltetve valami egyházi zenét, mint a Halál Angyala”. Talán önök is ismerik ezt a mondatot. Benne volt minden újságban – nagyon beindulnak a hasonló részletektől. Ugyanakkor meg kell érteniük, hogy akkor nem volt más választásom. Észleltem ugyan a vámtiszt jelenlétét a látóterem peremén, amint lehajol az ablakomhoz az élénksárga dzsekijében, de kényszerítettem magam, hogy ne vegyek róla tudomást. A szemembe világított az elemlámpájával, de én erre is fütyültem. Változatlanul egyenesen magam elé néztem, és a zenére koncentráltam. Ez volt a mentsváram. Az orgonailat még ott volt, elterelve a figyelmemet. Már-már az Alpok is a tudatomba nyomult: töredezett sziluettű, fagyott, tűként döfködő emlékek sorával. Bepólyáltam őket a zenébe. Egyre azt ismételtetem magamban, hogy nincs semmi más a muzsikán kívül. Egyedül a hegedűk, a dobok és kürtök léteztek, meg az a számtalan énekhang, amely mind isten dicsőségét zengte. Így visszatekintve belátom, hogy igencsak gyanús lehettem, ahogy ott ültem üveges szemmel, olyan hangosan bömböltetve a zenét, hogy az a halottakat is felébreszthette volna. Mintha a londoni szimfonikusok teljes létszámmal ellepték volna a hátsó ülést. De hát mit tehettem? Egy ilyen erőteljes aura semmi szín alatt nem szűnik meg önmagától; az igazat megvallva, voltak pillanatok, amikor a szakadék legszélére kerültem. Alig egy hajszál választott el a rángógörcstől.

Egy idő után azonban a krízis elmúlt. Valami visszakattant a normalitásba. Homályosan tudatában voltam, hogy az elemlámpa fénycsóvjája már másra irányul. Megállapodott vagy hatvan centire a lábamtól, noha per pillanat túlságosan is elgyötört voltam ahhoz, hogy rájöjjek az okára. Csak később jutott eszembe, hogy Mr. Peterson továbbra is az utasülésen foglal helyet. Nem is gondoltam arra, hogy odébb tegyem.

Teltek-múltak a másodpercek, s végül a fénycsóva továbblendült. Sikerült negyvenöt fokkal elfordítanom a fejem. Láttam, hogy a vámtiszt újra az URH adóján beszél, érezhetően izgatottan. Aztán az elemlámpával megkocogtatta az ablaküveget, és sűrűn lefelé mutatott. Nem emlékszem, hogy megnyomtam volna a gombot, de a hűvös, nyirkos levegő beáramlására igen, ahogy az ablak leereszkedett. A vámtiszt mondott valamit, amit nem hallottam elég jól. A következő, amit észleltem, az volt, hogy átnyúlt a nyitott ablakon, és kikapcsolta a gyújtást. A motor leállt, és egy másodperc múlva az utolsó halleluja is elhalt az éjszakában. Hallottam a szemerkélő eső zizegését az aszfalton; egyre hangosabban, ahogy a valóság átvette a terepet. A vámtiszt is mondott valamit, miközben furán, tétován gesztikulált, agyam azonban per pillanat nem tudta dekódolni, mit akar, mivel valami más foglalkoztatta... egy gondolat törekedett a fény felé. Egy örökkévalóságba telt, amíg szavakba önthettem, mikor azonban sikerült, így hangzott:

– Uram, meg kell mondjam, nem vagyok abban az állapotban, hogy vezetni tudjak. Attól tartok, keresnie kell valakit, aki beül a volán mögé helyettem.

Valamiért ez beléforrasztotta a szót. Arcán különös rángások egész sora futott végig, majd igen-igen hosszan csak állt ott tátott szájjal. Ha én tátom így a számat a helyében, csúnya faragatlanság lett volna, de azt hiszem, nem szabad túl szigorúnak lenni az efféle dolgokban. Ezért csak vártam, mi lesz ebből. Elmondtam, amit el kellett mondanom, és ez is tetemes erőfeszítembe került. Nyugodtan lehettem akár még türelmes is.

Mikor végül a vámtiszt visszanyerte a hangját, rám szólt, hogy szálljak ki a kocsiból haladéktalanul, és menjek vele. Az volt azonban a fura a dologban, hogy alighogy ezt mondta, rájöttem, egyelőre képtelen vagyok megmozdulni. Kezem továbbra is a kormányt

szorongatta, ujjperceim egészen belefehéredtek e görcsös szorításba. Semmi jele nem volt, hogy a görcs szikrányit is engedne. Kértem még egy percet.

– Fiam – mondta a vámtiszt. – *Most* kell kiszállnod.

Átpillantottam Mr. Petersonra. A „fiam” megszólítás rossz ómennek tűnt. Jócskán benne lehetek a szarban, gondoltam.

Kezem elengedte a kormányt.

Kikászálódttam az autóból, megszédültem, majd néhány másodpercre a kocsi oldalába fogódtam. A vámtiszt továbbhajtott volna, de közöltem vele, hacsak nem akar a hátán vinni, adnia kell még egy pillanatot, amíg járni nem tudok. A szitáló eső nyakam és arcom csupasz bőrére hullott, és apró könnyecseppjei egész gyöngyosorokba rendeződtek a ruhámon. Éreztem, hogyan állnak ismét csatasorba az érzékszerveim. Megkérdeztem, mióta esik. A vámtiszt rám nézett, de nem felelt. A pillantása elárulta, hogy nem óhajt társalogni velem.

Jött egy rendőrautó, és elvitt egy helyiségbe, a doveri rendőrőrs C vallatószobájába, előbb azonban egy szűk kis épületrészben kellett várakoznom a kikötő közepén. Sokáig vártam. Különböző tiszteket is láttam a kikötői igazgatóságtól, de egyik sem állt érdemben szóba velem. Mindössze kétszavas utasításokat vetettek oda, mint például „itt várjon” vagy „ne mozduljon”. Közölték, mi történik velem a következő percben, mintha csak egy ókori görög kórus tagjai vázolnák a közeljövőt. Egy-egy ilyen közlés után nyomban azt is megkérdezték, értem-e, miről van szó, mintha retardált lennék. Az igazat megvallva tényleg ezt a benyomást kelthettem. Nem is tudom. Még nem tértem magamhoz a rohamból. Kimerült voltam, idegeim felmondták a szolgálatot, és egészében véve is zavaros volt az agyam, mintha vattával tömték volna tele a

fejem. Szomjas is voltam, de nem akartam megkérdezni, nem vehetnék-e igénybe egy italautomatát. Nem akartam, hogy azt higgyék, spekulálok valamin. Mint bizonyára önök is tudják, ha az ember benne van a pácban, egy ilyen egyszerű, jogos kérdés csak tovább ront a helyzetén. Nem tudom, miért. Mintha átléptél volna egy láthatatlan határt, és a többiek hirtelen nem tudnának az olyan hétköznapi dolgok létezéséről, mint az italautomata vagy a diétás kóla. Bizonyos szituációk, gondolom, olyan súlyosak, hogy nem akarják holmi szénsavas italokkal elvenni az életüket.

Nos, végül befutott egy rendőrautó, és átvitt a C vallatószozába, ahol azonban csöppet sem javult a helyzetem. Szűk lyuk volt ez is, minimális kényelemmel berendezve. A falak és a padló csupaszok voltak. Volt ott egy téglalap alakú asztal, meg négy műanyag szék. A hátsó falba magasan vágott parányi ablak láthatóan nem nyílt. Az egyik sarokba füstriasztót és térfigyelő kamerát szereltek a plafon közelébe. Ez volt minden berendezés. Még csak órát sem láttam.

Leültettek, aztán magamra hagytak – fölöttébb hosszú időnek tűnt. Meglehet, szándékosan, hadd kezdjek el feszengeni és nyugtalanodni, habár semmi alapom nincs ezt gondolni. Pusztán csak feltevés. Szerencsére jól elvagyok egymagamban, és nagyon is hozzászoktam, hogy elfoglaljam az elmémet. Kismillió technikát ismerek a nyugalmam megőrzésére és fókuszálásra.

Ha az ember fáradt, mégis ébernek kell maradnia, tényleg szüksége van ilyen-olyan fortélyokra, hogy elfoglalja az agyát. Ezért nekifogtam a spanyol rendhagyó igék ragozásának. Az egyszerű jelennel kezdtem, innen haladtam a bonyolultabb időalakok felé. Nem hangosan ragoztam a térfigyelő kamera miatt, de így is ügyeltem a helyes kiejtésre és a hangsúlyra. Épp az *entiendas*nál tartottam, ami az *entender* (érteni) beszélt nyelvi, egyes szám második személyű, jelen idejű alakja kötőmódban, amikor nyílt az ajtó,

és két rendőr lépett be rajta. Az egyik az volt, aki behozott a kikötőtől. Csipesz íróasztal volt nála, egy nyaláb írólappal. A másikat még nem láttam. Mindketten bosszúsnak látszottak.

– Jó reggelt, Alex – üdvözölt az a rendőrtiszt, akit még nem láttam. – Hearse főfelügyelő vagyok. A helyettesemet, Cunninghamet már ismeri.

– Igen – mondtam. – Helló.

Nem fárasztom önöket Hearse főfelügyelő és Cunningham helyettes felügyelő további jellemzésével. Mr. Treadstone, egykori angoltanárom, szokta volt mondani, hogy amikor valakiről írunk, nem szükséges minden apró részletet számba vennünk. Elég egyetlen beszédes vonás ahhoz, hogy az olvasó maga elé képzelje a szóban forgó szereplőt. Hearse főfelügyelőnek például volt egy ötvenéves nagyságú szemölcs a jobb arcfelén. Cunningham helyettes felügyelő pedig a maga részéről olyan fényesre suvickolta a cipőjét, mint senki más.

Leültek velem szemben, és intettek, hogy foglaljak én is helyet. Ekkor jöttem rá, hogy amikor beléptek, felálltam. Egyebek között ezt is megtanultam az iskolában: fel kell állni, ha egy felnőtt lép a helyiségbe. Gondolom, a tiszteletadás jeleként, habár egy idő után az ember automatikusan csinálja.

A két rendőr jó sokáig méregetett egyetlen szó nélkül. A legzívesebben félrenéztem volna, de nem akartam udvariatlan lenni, ezért visszaneéztem rájuk, és vártam.

– Tudja, Alex – szólalt meg végül Hearse főfelügyelő –, jókora galibát okozott az elmúlt egy héten. Kész híresség lett önből...

Nem igazán tetszett ez a hangnem. Fogalmam sem volt, mit felelhetnék erre. Bizonyos dolgokra nincs értelmes válasz, ezért inkább befogtam a számat. Aztán vállat vontam, ami nem volt a legokosabb tőlem, de nehéz semmit sem tenni egy ilyen helyzetben.

Hearse főfelügyelő megvakarta a szemölcsét, majd azt mondta:

– Felfogta, mekkora bajban van?

Lehetett ez kérdés, de kijelentés is. Bólintottam, szükség esetére.

– És tudja, miért került bajba?

– Igen, azt hiszem.

– Érti, hogy komoly a dolog?

– Igen.

Hearse főfelügyelő oldalra pillantott a helyettesére, akinek egészen eddig még nem volt mondandója. Aztán ismét rám nézett.

– Tudja, Alex, az elmúlt órában tanúsított viselkedése az ellenkezőjéről árulkodik. Úgy vélem, ha megérti, milyen komoly ez az ügy, nagyobb aggodalmat árul el. Istenuccse, ha én lennék az ön helyében, sokkal inkább megijednék, mint a jelek szerint ön.

Magamban kijavítottam kis nyelvtani botlását, ha már úgyis benne voltam a nyelvtanban, de nem tettem szóvá. Az emberek nem szeretik, ha kijavítják őket ezekben a dolgokban. Mr. Peterson legalábbis ezt sulykolta belém. Nyelvhelyességi hibák korrigálása egy beszélgetés kellős közepén kötözködő alakra vall – mondta.

– Mondja, Alex – folytatta Hearse főfelügyelő –, aggódik ön egyáltalán? Mindent egybevetve túl nyugodtnak... túl közönyösnek látszik.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy idegeskedjem – mondtam. – Nem tesz jót az egészségemnek.

Hearse főfelügyelő mélyet sóhajtott, aztán Cunningham helyettes felügyelőre pillantott, és bólintott. Cunningham helyettes felügyelő egy lapot nyújtott át neki az írotábláról.

– Alex, átkutattuk az autóját. Gondolom egyetért velem, hogy egyet-mást meg kell beszélnünk.

Bólintottam. Én egyvalamire gondoltam, és meglepődtem, hogy Hearse főfelügyelő nem ezt a kérdést tette fel. Ehelyett a pontosság kedvéért megkérdezte a nevem és a születési dátumom. Ami egy másodpercre elbizonytalanított. A jelen helyzetben időpocsékolásnak tetszett. Hisz tudták már, ki vagyok, náluk volt az útlevelem. Semmi okuk nem volt, hogy ne térjenek rá a lényegre. De nekem, ugye, nem volt választásom, bele kellett mennem a játékukba, bármi volt is az.

– Alexander Morgan Woodsnak hívnak – mondtam. – 1993-ban, kilencedik hó huszonharmadikán születtem.

Az igazat megvallva nem rajongok túlságosan a teljes nevéért, kivált a középsőért. De többnyire Alexnek hívnak, ahogyan a rendőrök is. Ha az embert Alexandernek nevezik, senkit nem érdekel a teljes neve. Az anyámat sem. Ő egy szótagot még le is csíp a keresztnevemből, és Lexnek becéz – Lex, mint Lex Luthor*. Tudniuk kell, hogy azelőtt hívtak így, mielőtt elvesztettem a hajam. Ezután azt hiszem, jóserőt tulajdonított ennek az elnevezésnek, korábban azonban egyszerűen csak kedvesnek gondolta.

Hearse főfelügyelő felvonta a szemöldökét, majd ismét Cunningham helyettes felügyelőre pillantott, és bólintott. Aztán tovább szemezett vele, mint egy bűvész, aki mellett ott áll a segéde készenlétben az összes kellékkal.

Cunningham helyettes felügyelő egy tiszta műanyagzacskót vett elő az írótabla alól, amelyet az asztal közepére hajított, ahol halk puffanással landolt. Irtó hatásos volt, meg kell hagyni. Nem kérdés, hogy ennek is szánta. A rendőrök egy rakás ehhez hasonló lélektani trükköt ismernek. Aki néz tévét, tudja, miről beszélek.

* A Superman-saga egyik leghíresebb szereplője, Superman legfőbb ellensége.

– Száztizenhárom gramm marihuána – a főfelügyelő itt fel-
emelte hangját – került elő a kesztyűtartójából.

Őszinte leszek, a marihuána teljesen kiment a fejből.
A helyzet az, hogy Svájc óta ki sem nyitottam a kesztyűtartót.
Nem volt miért. De próbálják csak ezt mondani egy rendőrnek
hajnali kettő körül, közvetlenül azután, hogy feltartóztatták önö-
ket a határon.

– Ez nagyon sok fű, Alex. Az egész személyes használatra
való?

– Nem... – kezdtem, de azután meggondoltam magam. – Va-
lójában igen. Úgy értem, a személyes használatot szolgálta, de
nem az enyémét.

Hearse főfelügyelő szemöldöke a feje búbjáig szökött.

– Azt állítja, hogy ez a száztizenhárom gramm marihuána nem
az öné?

– Nem, Mr. Petersoné volt.

– Értem – mondta Hearse főfelügyelő, aki újra megvakarta a
szemölcsét, majd a fejét csóválta. – Tudnia kell, hogy tetemes ösz-
szeget is találtunk az autójában. – Lepillantott a jegyzékére. – Hat-
száznegyvenöt svájci frankot, nyolcvankét eurót, továbbá három-
száztizennyolc font sterlinget. Egy borítékban, a vezető oldalán
lévő rekeszben, az útlevele mellett. Meglehetősen sok készpénz ez
egy tizenhét éves fiatalembernek, nem gondolja?

Hallgattam.

– Alex, ez nem játék. Egész pontosan mi volt a terve a száztiz-
zenhárom grammnyi marihuánával?

Eltöprengtem ezen a kérdésen.

– Nem tudom. Nem volt semmiféle tervem. Gondolom, ki-
dobtam volna. Vagy odaajándékozom valakinek. Nem is tudom.

– Ajándéknak szánta?

Vállat vontam. Ellie-nek való ajándék volt. Bizonyára megörült volna neki. De befogtam a számát.

– Engem személyesen egyáltalán nem érdekelt – jelentettem ki. – Úgy értem, élveztem a természetét, de ez volt minden. Semmiképpen nem tartottam volna meg.

Cunningham helyettes felügyelő felettébb hangosan köhögni kezdett. Most adott először ki hangot magából, össze is rezzentem ijedtemben. Meglehet, abban a hitben voltam eddig, hogy néma vagy mi.

– Ön természetete?

– Mr. Peterson megbízásából – tisztáztam a helyzetet.

– Értem. Ön természetete, aztán továbbajándékozta. Valamiféle jótékonyági tevékenység részeként?

– Nem. Azt akarom csak mondani, hogy soha nem volt az enyém. Mr. Peterson tulajdonát képezte, nem is állt volna módomban elajándékozni. Mint az előbb mondtam, én csupán természettettem.

– Ahá. Ön természetete, de személyesen nem érdekelte az anyag?

– Csupán gyógyászati szempontból foglalkoztatott.

Hearse főfelügyelő Cunningham helyettes felügyelőre nézett, aztán vagy egy percig ujjaival dobolt az asztalon.

– Még egyszer kérdezem, Alex. Nem drogozik? Per pillanat is droghatás alatt áll?

– Nem.

– Helyes. Akkor legyen kedves megvilágítani nekem valamit!

– Cunningham helyettes felügyelő ekkor újabb papírlapot adott a kezébe. – Beszéltünk azzal az úrral, aki megállította önt a vámnál. Azt mondja, nagyon furcsán viselkedett. Azt mondja, hogy amikor megpróbálta önt feltartóztatni, megtagadta az együttműködést.

Valójában a következőt állítja, idézem: „A gyanúsított felhangosította a zenét a kocsijában, akkora hangerőre, hogy Franciaországban is hallani lehetett. Aztán néhány percig tudomást sem vett rólam. Csak nézett maga elé üveges szemekkel. Mikor végül sikerült rávennem, hogy hagyja el az autóját, kijelentette, nincs abban az állapotban, hogy vezessen.”

Hearse főfelügyelő az asztalra helyezte a papírlapot, és rám nézett.

– Volna kedves megmagyarázni a viselkedését, Alex?

– Halántéklebenyi epilepsziám van – mondtam. – Részleges rohamom volt.

Hearse főfelügyelő ismét felvonta a szemöldökét. Mély ráncok képződtek a homlokán, mint aki nem szívesen hall erről. – Ön epilepsziás?

– Igen.

– Erről nekem senki nem szólt.

– Tízéves korom óta van. Közvetlenül a balesetem után kezdődött.

Megérintettem a sebhelyemet.

– Amikor tízéves voltam, én...

Hearse főfelügyelő türelmetlenül bólintott.

– Igen, hallottam az ön balesetéről. Ki nem hallott róla? Az epilepsziát azonban eddig senki nem említette.

– Csaknem két teljes évig nem volt rohamom – vontam vállat.

– De az imént azt mondta, hogy a kocsiban átesett egyen.

– Igen. Ezért nem vagyok többé alkalmas vezetésre.

Hearse főfelügyelő nagyon sokáig nézett, aztán megrázta a fejét.

– Tudja, meglehetősen részletes jelentést kaptunk Mr. Knowlestól, és ő egyetlen szóval sem említette az ön rohamát. Holott olyan valami ez, amit említenie kellett volna, nem gondolja? Azt

mondja, hogy ön tökéletesen mozdulatlanul ült, és nem látszott izgatottnak. Egy kicsit túl nyugodtnak is találta önt a körülményekhez képest.

Hearse főfelügyelőnek határozottan nem tetszett az én túlzott nyugalmam.

– Részleges roham volt – mondtam. – Nem vesztettem el az öntudatomat, és nem voltak rángógörcseim. Sikerült leállítanom a dolgot, mielőtt súlyosbodott volna.

– Ez minden? – kérdezte Hearse főfelügyelő. – Ha most rögtön laborvizsgálatot rendelék el, tiszta lenne? Nincs magában drog?

– Csak karbamazepin.

– Ami...

– Epilepszia elleni szer – mondtam.

Hearse főfelügyelő felhördült. Több mint viccesnek talált. Még ha igazat is beszélek, ha valóban homloklebenyi epilepsziám van, és átestem egy komplett részleges rohamon, ez még a legkevésbé sem magyarázza meg a viselkedésem, legalábbis az ő szemében – közölte velem. Elvégre is száztizenhárom gramm marihuánát talált a kesztyűtartómban, én pedig egyáltalán nem veszem komolyan ezt az egészséget.

– Szerintem nem is annyira komoly – feleltem. – Átfogó értelemben semmiképpen sem.

Hearse főfelügyelő vagy tíz percig csóválta a fejét, majd azt mondta, hogy egy ilyen tiltott anyag birtoklása, feltételezhető terjesztési szándék mellett, Nagyon Komoly Dolog. Ha én az ellenkezőjét állítom, akkor vagy át akarom ejteni a különködéssel, vagy én vagyok a legnaivabb tizenhét éves, akivel csak találkozott az életben.

– Nem vagyok naiv – tiltakoztam. – Ön így gondolkodik, én másként. Egyszerű véleménykülönbségről van szó.

Mondanom sem kell, alaposan ráharaptak erre a drogügyre. Fura volt, mert minél nyitottabb és őszintébb próbáltam lenni, annál inkább meggyőztem őket, hogy hazudok. Végül én kértem vérvizsgálatot, arra gondolva, hogy elbeszélhetünk egymás fejelett az ítéletnapig, a leletet ellenben nem lehetne vitatni. Hanem mire ezt kezdtem követelni, nekik már máson járt az eszük. Tény és való, volt még valami, amiről eddig nem esett szó. Ezt kellett volna lefelőlre venni, de amint mondtam, a rendőrök roppant színpadiasak tudnak lenni a cél érdekében.

– A legutolsó tétel pedig... – kezdte Hearse főfelügyelő.

Rákönyökölt az asztalra, és két kezébe temette az arcát. Hosszan nézett maga elé, és egy szót sem szólt.

Vártam, mi következik.

– A legutolsó tétel – mondta újra a felügyelő – egy kis ezüst urna, amelyet az utasülésen találtunk. A súlya négy egész nyolctized kilogramm.

Őszintén szólva nem hiszem, hogy vették maguknak a fáradtságot az urna megmérésére.

– Alex, muszáj megkérdeznem, hogy az urna tartalma...

Hearse főfelügyelő egyenesen a szemembe nézett, és nem mondta tovább. Világos volt, hogy nem teszi fel a kérdést, dacára annak, hogy beígérte, én azonban természetesen tudtam, mi lenne a folytatás. Kezdett elegendő lenni ezekből a lélektani trükkökből. Fáradt voltam és szomjas. Ezért nem vártam meg, hogy Hearse főfelügyelő valaha is be szándékozik-e fejezni a mondatát. Egyszerűen csak bólintottam, és közöltem vele, amit tudni óhajtott.

– Igen. Mr. Peterson volt.

Ezután még kismillió kérdést tettek fel, ami talán nem is nagyon meglepő. Láthatóan az érdekelte őket a legjobban, hogy egész

pontosan mi történt az elmúlt héten. Az igazat megvallva egyelőre nem érzem elég erősnek magam ahhoz, hogy beszéljek róla. Nem hinném, hogy sok értelme lenne... és még kevésbé volt értelme akkor. Hearse értésemre adta, hogy „világos, tömör és kimerítő magyarázatot” kér az összes körülményről, amely odavezetett, hogy feltartóztattak a vámnál száztizenhárom gramm marihuánával és Mr. Peterson földi maradványaival, de hát veszett fejsze nyele volt ez az egész. Mikor kimerítő magyarázatot kérnek az embertől, a napnál is világosabb, hogy erre kíváncsiak a legkevésbé. Olyan valamit akarnak, ami beleillik egy kihallgatási jegyzőkönyv megfelelő rubrikájába. Ami soha nem lehet a teljes magyarázat. Az mindig sokkal zavarosabb. Nem foglalható össze csak úgy vak-tában, sűrgetésre, öt kurta perc alatt. Időre és térre van szükség a kifejtéséhez.

Ezért szeretném az elején kezdeni, amit a rendőrök akkor nem engedélyeztek. Most elmondom önöknek elejétől a végéig, hogy is volt ez az egész. Úgy, ahogyan érzésem szerint el kell mondani. Attól tartok, nem lesz rövid.

